

Napísal Balek Robert

Štvrtok, 30 September 2010 08:50

„Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás“ (Jn 20, 21)

To je hlavná myšlienka posolstva sv. otca Benedikta XVI. k misijnej nedeli 2010.

Na začiatku nového tisícročia kresťanskej éry pri príležitosti Jubilejného roku 2000 ctihodný Ján Pavol II. dôrazne pripomenul, že je nutné obnoviť si záväzok ohlasovať všetkým evanjelium „s tým istým nadšením, ktoré bolo vlastné kresťanom prvej generácie“ (apošt. list *Novo millennio ineunte*, 58). Je to najcennejšia služba, ktorú Cirkev môže poskytnúť ľudstvu i každému jednotlivému človeku pri jeho hľadaní hlbokých dôvodov pre plné prežívanie vlastnej existencie.

Preto rovnaká výzva zaznieva každý rok pri slávení Svetového dňa misií. Neprestajné ohlasovanie evanjelia totiž oživuje aj samotnú Cirkev, jej zápal i apoštolského ducha, a zároveň obnovuje jej pastoračné metódy, aby boli čoraz vhodnejšie pre nové situácie – aj tie, ktoré si vyžadujú novú evanjelizáciu – a tiež oduševnené misijným elánom: „Misijná činnosť skutočne obnovuje Cirkev, viera a kresťanská identita sa upevňuje a dostáva nové oduševnenie a motiváciu. Viera zosilnieva, keď sa podáva ďalej! Nová evanjelizácia kresťanských národov nájde nový popud a oporu v zasadení sa za svetovú misijnú činnosť“ (Ján Pavol II., encyklika

Napísal Balek Robert

Štvrtok, 30 September 2010 08:50

Redemptoris missio, 2).

Chodte a ohlasujte

Tento úmysel si neustále pripomíname pri liturgickom slávení, zvlášť pri slávení Eucharistie zakaždým zakončenom slovami, ktorými zmŕtvychvstalý Ježiš vyslal apoštolov: „Chodte...“ (Mt 28, 19). Liturgia je vždy povolaním „ku svetu“ a novým vyslaním „do sveta“ svedčiť o prežitom: o spásnej moci Božieho slova a Kristovho veľkonočného tajomstva. Všetci, ktorí stretli vzkrieseného Pána, cítili potrebu oznámiť to druhým, tak ako to urobili učeníci z Emauz. Tí, keď spoznali Pána pri lámaní chleba, „ešte v tú hodinu vstali a vrátili sa do Jeruzalema. Tam našli zhromaždených Jedenástich“ a „porozprávali, čo sa im stalo cestou“ (Lk 24, 33 – 34). Pápež Ján Pavol II. vyzýval, aby sme boli „bdelí, ochotní poznať jeho [Pánovu] tvár a ponáhľať sa k našim bratom s veľkou správou: Videli sme Pána!“ (Novo millennio ineunte, 59).

Všetkým

Adresátmi ohlasovania evanjelia sú všetky národy. Cirkev je „svojou povahou misionárska, lebo má svoj pôvod v poslaní Syna a v poslaní Ducha Svätého podľa plánu Boha Otca“ (Druhý vatikánsky koncil, dekrét Ad gentes, 2). To je „milosť a vlastné povolanie Cirkvi a vyjadruje jej pravú povahu. Cirkev je tu na hlásanie evanjelia“ (Pavol VI., apošt. exhortácia Evangelii nuntiandi, 14). Preto sa nikdy nemôže uzavrieť do seba. Zapustí korene na určitých miestach, aby z nich potom vychádzala inam. Jej činnosť, v súlade s Kristovým slovom a pod vplyvom jeho milosti a lásky, je tu plne a v každom čase pre všetkých ľudí a pre všetky národy, aby ich priviedla k viere v Krista (porov. Ad gentes, 5).

Táto úloha nestratila nič na svojej naliehavosti. Ved' „poslanie Krista Vykupiteľa, zverené Cirkvi, je ešte ďaleko od svojho zavŕšenia. Všeobecný pohľad na ľudstvo ku koncu druhého tisícročia nám ukazuje, že toto poslanie je ešte len v začiatkoch a že sa musíme zasadiť všetkými silami za službu tomuto poslaniu“ (Ján Pavol II., encyklika Redemptoris missio, 1). Nemôžeme byť spokojní pri pomyslení, že po dvetisíc rokoch ešte stále existujú národy, ktoré nepoznajú Krista a nepočuli jeho spásne posolstvo. A nielen to; stále pribúda tých, ktorí síce prijali evanjeliové posolstvo, no zabudli naň, opustili ho a už sa nepriznávajú k Cirkvi; a tiež mnohé prostredia, aj v tradične kresťanských spoločnostiach, už dnes nie sú ochotné otvoriť sa slovu viery. Prebieha kultúrna zmena podporovaná globalizáciou, vládnucimi myšlienkovými prúdmi a relativizmom, zmena, ktorá vedie k takej mentalite a takému štýlu života, ktorý ignoruje evanjeliové posolstvo – akoby Boh neexistoval – a ktorý povzbudzuje vyhľadávanie blahobytu, ľahkého zárobku,

kariéry a úspechu ako cieľu života, aj na úkor morálnych hodnôt.

Spoluzodpovednosť za druhých

Všeobecné poslanie zahŕňa všetkých, všetko a vždy. Evanjelium nie je dobrom výlučne určeným tým, ktorí ho prijali, ale je darom, s ktorým sa treba podeliť, dobrou správou, ktorú treba odovzdať ďalej. A tento dar – záväzok nie je zverený iba niektorým, ale všetkým pokrsteným, ktorí sú Božím „vyvoleným rodom... svätým národom, ľuďom určeným na vlastníctvo“ (1 Pt 2, 9), aby ohlasovali jeho podivuhodné diela. Patria do toho všetky ich aktivity. Záujem o evanjelizačné dielo Cirkvi vo svete a spolupráca na ňom sa nemôže obmedzovať len na niektoré mimoriadne momenty alebo príležitosti, a nemožno to ani považovať iba za jednu z jej mnohých aktivít: misijný rozmer je pre Cirkev podstatný, a preto musí byť stále prítomný. Je dôležité, aby sa tak jednotliví veriaci, ako aj cirkevné spoločenstvá, nielen sporadicky a príležitostne, ale neustále zaujímali o misiu ako o formu kresťanského života. Samotný Svetový deň misií nie je len dajakým izolovaným okamihom v roku, ale predstavuje cennú príležitosť zastaviť a zamyslieť sa nad tým, či a ako môžeme odpovedať na misijné povolanie; ide o odpoveď, ktorá je pre život Cirkvi zásadná.

Globálna evanjelizácia

Evanjelizácia je komplexný proces a zahŕňa rozličné prvky. Spomedzi nich sa misijné oduševnenie zameriava zvlášť na solidaritu. To bol tiež jeden z cieľov Svetového dňa misií, ktorý prostredníctvom Pápežských misijných diel pomáha realizovať úlohy evanjelizácie na misijných územiach. Ide o podporu inštitúcií nevyhnutných pre stabilizáciu a konsolidáciu Cirkvi prostredníctvom katechéto, seminárov, kňazov, a tiež o pomoc pri zlepšovaní podmienok života ľudí v krajinách najviac postihnutých chudobou, podvýživou – predovšetkým detí –, chorobami, nedostatkom zdravotných služieb a vzdelania. Aj toto patrí k poslaniu Cirkvi. Pri ohlasovaní evanjelia jej leží na srdci ľudský život v najširšom zmysle slova. Boží služobník Pavol VI. upozorňuje, že nie je prijateľné, aby sa pri evanjelizácii obchádzali témy týkajúce sa ľudského rozvoja, spravodlivosti, oslobodenia od každej formy útlaku, samozrejme pri rešpektovaní autonómie politickej oblasti. Nezáujem o časné problémy ľudstva by znamenal, že sme „zabudli na učenie evanjelia o láske k trpiacemu a biednemu blížnemu“ (apošt. exhortácia Evangelii nuntiandi, 31. 34); nebolo by to v súlade s Ježišovým konaním, lebo on „chodil po všetkých mestách a dedinách, učil v ich synagógach, hlásal evanjelium o kráľovstve a uzdravoval každý neuh a každú chorobu“ (Mt 9, 35). Tak sa prostredníctvom zodpovednej účasti na misii Cirkvi kresťan stáva budovateľom jednoty, pokoja a solidarity, ktorú nám Kristus daroval, a tiež spolupracovníkom pri uskutočňovaní Božieho spásneho plánu pre celé ľudstvo. Výzvy, ktorým ľudstvo čelí, apelujú na kresťanov, aby kráčali spoločne s ostatnými, pričom ich

Posolstvo Sv. Otca Benedikta XVI. k Svetovému dňu misií 2011

Napísal Balek Robert

Štvrtok, 30 September 2010 08:50

poslanie je integrálnou súčasťou tohto spoločného kráčania. Nesieme totiž v sebe – hoci v hlinených nádobách – naše kresťanské povolanie, nepredstaviteľný poklad evanjelia, živé svedectvo o Ježišovi, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych, a s ktorým sa stretáme a v ktorého veríme v Cirkvi.

Svetový deň misií nech v každom oživí túžbu a radosť z toho, že „kráča“ v ústrety ľudstvu a prináša všetkým Krista. V jeho mene vám zo srdca udeľujem apoštolské požehnanie, zvlášť tým, ktorí sa pre evanjelium najviac namáhajú a trpia.

Vo Vatikáne 6. januára 2011, na sviatok Zjavenia Pána

BENEDIKT XVI.